

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyní JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **Ing. J. Č.**, zastoupena JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. R. Č.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č.j. MHMP 1993329/2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č.j. MHMP 1993329/2015 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuto její odvolání a odvolání osoby zúčastněné na řízení a potvrzena rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 13. 7. 2011, jimiž byly zamítnuty návrhy na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového rodinného domu č. X až č. X na pozemku parc.č. X a parc.č. X, k.ú. M., ulice K D., P. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

- [2] Žalobkyně v podané žalobě namítala, že závěr žalovaného, že nebyla účastníkem správního řízení a nebyla tudíž aktivně legitimována k podání návrhu na jeho obnovu, je nesprávný. Žalobkyně uvedla, že je vlastníkem domu č.p. X a pozemků p.č. X a X, jakož i pozemku p.č. X, který má společnou hranici s pozemky stavby, tj. s pozemky p.č. X a p.č. X, k.ú. M., přičemž její práva k těmto sousedním nemovitostem mohla být rozhodnutím o umístění a povolení dané stavby přímo dotčena. Přímé dotčení jejího vlastnického práva vyplývá hlavně z těchto skutečností: 1) umístění a povolení předmětných staveb zvýší počet zastavěné plochy, čímž dochází k vyčerpání kapacity dané plochy, a to na úkor ostatních vlastníků nemovitostí v dané ploše – zvláště pak její; 2) okna obytných místností v domě žalobkyně jsou mj. ve štitové zdi přivrácené k pozemkům stavby (ke staveništi), přičemž umístění a povolení předmětného řadového domu zcela mění vzhled, uspořádání a využití území, na němž neměla být již žádná stavba realizována; 3) výše uvedená skutečnost se tak dotýká – negativně – ceny její nemovitosti, neboť je rozdíl, zda je dům orientován směrem k zelené ploše, nebo do zdi; 4) na nemovitostech žalobkyně se též mohou projevovat negativní účinky staveništní dopravy, zejména vibrace, prašnost, hluk a znečišťující látky; 5) účinky stavby se zásadně projevily na nemovitosti žalobkyně popraskáním zdí domu, zaprášením omítek domu, hlučností, která překračovala limity, poškozením dřevin pozemku (usycháním jehličnatých stromů rozšířením cementu a vápna); 6) v případě předmětného řadového domu se jedná o součást rozsáhlejšího záměru výstavby 7 řadových domů, v důsledku čehož nelze oddělit dopady jedné stavby od zásahů do vlastnických práv žalobkyně stavbami sousedních domů, přičemž v případě umístění a povolení domu č. X jí bylo postavení účastníka řízení přiznáno, a tedy stavební úřad měl za to, že její vlastnická práva mohou být dotčena. Ostatně její účastenství nepřímo potvrdily rozsudky Městského soudu v Praze, kterými tento soud k její předchozí žalobě zrušil rozhodnutí žalovaného vydaná v těchto řízeních o obnově řízení (srov. rozsudky ze dne 24. 6. 2009, č.j. 8 Ca 46/2007-38, ze dne 24. 6. 2009, č.j. 8 Ca 47/2007-37, ze dne 18. 6. 2009, č.j. 8 Ca 48/2007-35, ze dne 24. 6. 2009, č.j. 8 Ca 45/2007-36, a ze dne 18. 6. 2009, č.j. 8 Ca 49/2007-35).
- [3] Dále žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s jejími konkrétními námitkami a skutečnosti prokazující přímé dotčení jejich vlastnických práv. Podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen v odůvodnění uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil apod. Ale v napadeném rozhodnutí je uvedeno pouze to, že dané domy jsou od domu žalobkyně vzdáleny 17 až 43 metrů, z čehož žalovaný dovozuje, že za této situace nemůže být navrhovanou stavbou dotčena. Žalovaný nikterak nereagoval na konkrétní a podrobné zdůvodnění účastenství žalobkyně v daném správním řízení. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů žalovaný došel ke svému závěru, natož aby se jakkoli zabýval výše uvedenými důvody, kterými žalobkyně dotčení svých práv dokládá, a aby uvedl, proč je shledává nedůvodnými. Vadnost takového postupu a nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí je potvrzena mimo jiné judikaturou (viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 8 Ca 175/2003, a dále třeba rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 A 143/2001).
- [4] Dále žalobkyně namítala, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem vysloveným soudem v jeho předcházejících rozsudcích vydaných v tomto řízení, kde byla výše uvedená námitka žalobkyně shledána důvodnou. Městský soud v Praze v rozsudcích č.j. 8 A 9/2012-31 a č.j. 8 A 8/2012-32 zrušil rozhodnutí žalovaného, a pro nepřezkoumatelnost

rozhodnutí se nemohl vypořádat s námitkou žalobkyně ohledně skutečnosti, které podle jejího názoru zakládají její právo účasti na řízení o povolení obnovy. V rozsudcích č.j. 3 A 249/2011-43, č.j. 3 A 251/2011-44 a č.j. 3 A 250/2011-44 pak soud uložil žalovanému, že v dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v těchto rozsudcích v tom smyslu, že se musí v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s odvolacími námitkami žalobkyně a seznatelným a přesvědčivým způsobem je vyhodnotit. To však žalovaný dle názoru žalobkyně nerespektoval.

- [5] Dále žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalovaného se opírá o jeho nesprávný závěr, podle něhož není splněna podmínka, podle které musí skutečnosti zakládající obnovu odůvodňovat jiné řešení předmětné otázky. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že již stávající zástavba v době podání návrhu na umístění stavby předmětných 7 řadových domů překračovala stanovenou maximální kapacitu daného území. Stavba rodinných domů tedy byla umístěna a povolena v rozporu s územním plánem. V případě, že by řízení o umístění a povolení stavby bylo obnoveno, muselo by tedy vést k jinému řešení otázky, a to zamítnutím žádosti o umístění a povolení daných staveb z důvodu vyčerpání kapacity dané funkční plochy stanovené územním plánem. Takže podmínka pro obnovu řízení by byla za takového stavu splněna.
- [6] Na závěr pak žalobkyně uzavřela, že pokud žalovaný odkazuje na to, že v mezidobí došlo k provedení úprav územního plánu, nikterak to na druhou stranu neprokazuje, že dané stavby jsou s tímto změněným kódem míry využití území s plánem v souladu. Dále namítala, že provedené úpravy se týkaly pouze dvou řadových rodinných domů na začátku a na konci dané řadové zástavby (domy č. X a X domy č. X a X), tj. nikoli zbývajících domů č. X, X a X. Ostatně k úpravě územního plánu měnící kód míry využití území zde nelze přihlížet, neboť ta nepůsobí právní účinky z důvodu své nicotnosti. Jak bylo soudy judikováno, stanovení míry využití území, je obecným regulativem prostorového uspořádání území, jehož vymezení je závazné. Dle stavebního zákona je pro změnu územního plánu stanoven zákonem předepsaný proces, přičemž ke schválení změny územního plánu je podle ustanovení §54 stavebního zákona zastupitelstvo města. Jestliže tedy předmětné změny míry využití území nebyly schváleny k tomu příslušným orgánem – Zastupitelstvem hl. m. Prahy, ale byly učiněny pouze neformálním úkonem Magistrátu hlavního města Prahy, tj. k tomuto věcně nepřislušnému orgánu, jsou nicotné a nelze k nim přihlížet.
- [7] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.
- [8] Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, ve které dále uvedla, že vzdálenost mezi nemovitostmi žalobkyně a domem č. X není v žádném případě taková, aby odclonila negativní vlivy umístění a realizace stavby předmětných domů č. X až X, jak bylo potvrzeno též výstavbou těchto domů. Připomněla, že přímé dotčení jejích práv k sousedním nemovitostem v důsledku umístění a povolení daných domů je potvrzeno i v prvostupňovém rozhodnutí. Dále pak žalobkyně zopakovala některá tvrzení obsažená již v podané žalobě.
- [9] V řízení uplatňovala práva osoba zúčastněná na řízení, která se k řízení připojila, konkrétní věcné námitky k žalobě nebo napadenému správnímu rozhodnutí však neuplatnila.
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

- [11] Dne 13. 7. 2011 bylo tajemníkem Úřadu městské části Praha 12 vydáno rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového domu č. X na pozemku parc.č. X a X, k.ú. M., ulice K D. – P. 1. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. Dne 2. 11. 2011 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební jakožto orgán odvolací rozhodnutí č.j. S-MHMP 835124/2011/OST/Je, kterým odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Dne 9. 7. 2014 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. 3 A 249/2011-43, kterým rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 11. 2011, č.j. S-MHMP 835124/2011/OST/Je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodů nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
- [12] Dne 13. 7. 2011 bylo tajemníkem Úřadu městské části Praha 12 vydáno rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového domu č. X na pozemku parc.č. X a X, k.ú. M., ulice K D. – P. 1. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. Dne 2. 11. 2011 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební jakožto orgán odvolací rozhodnutí č.j. S-MHMP 841504/2011/OST/Je, kterým odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Dne 9. 7. 2014 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. 3 A 251/2011-44, kterým rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 11. 2011, č.j. S-MHMP 841504/2011/OST/Je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodů nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
- [13] Dne 13. 7. 2011 bylo tajemníkem Úřadu městské části Praha 12 vydáno rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového domu č. X na pozemku parc.č. X a X, k.ú. M., ulice K D. – P. 1. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. Dne 2. 11. 2011 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební jakožto orgán odvolací rozhodnutí č.j. S-MHMP 854555/2011/OST/Je, kterým odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Dne 9. 7. 2014 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. 3 A 250/2011-44, kterým rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 11. 2011, č.j. S-MHMP 854555/2011/OST/Je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodů nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
- [14] Dne 13. 7. 2011 bylo tajemníkem Úřadu městské části Praha 12 vydáno rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového domu č. X na pozemku parc.č. X a X, k.ú. M., ulice K D. – P. 1. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. Dne 2. 11. 2011 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební jakožto orgán odvolací rozhodnutí č.j. S-MHMP 985869/2011/OST/Je, kterým odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Dne 26. 8. 2015 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. 8 A 9/2012-31, kterým rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 11. 2011, č.j. S-MHMP 985869/2011/OST/Je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodů nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
- [15] Dne 13. 7. 2011 bylo tajemníkem Úřadu městské části Praha 12 vydáno rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového domu č. X na pozemku parc.č. X a X, k.ú. M., ulice K D. – P. 1. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. Dne 2. 11. 2011 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební jakožto orgán odvolací rozhodnutí č.j. S-MHMP 985877/2011/OST/Je, kterým odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí

potvrdil. Dne 26. 8. 2015 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. 8 A 8/2012-32, kterým rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 11. 2011, č.j. S-MHMP 985877/2011/OST/Je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodů nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

- [16] Usnesením ze dne 10. 11. 2015, č.j. MHMP 1955200/2015, byla odvolací řízení proti všem uvedeným prvostupňovým rozhodnutím spojena.
- [17] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015, č.j. MHMP 1993329/2015, byla odvolání žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení zamítnuta a výše uvedená prvostupňová rozhodnutí byla potvrzena.
- [18] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že návrh na obnovu řízení podle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu může podat pouze účastník řízení, čímž se myslí účastník předchozího stavebního řízení, přičemž žalobkyně nebyla účastníkem předchozího stavebního řízení, a tudíž není aktivně legitimována k podání takového návrhu. Žalobkyně přitom nebyla jako účastník stavebního řízení proto, poněvadž řadový rodinný dům č. X je od domu odvolatelů vzdálen 43 metrů. Mezi pozemky sedmi řadových rodinných domů a pozemkem odvolatelů je úzký pozemek patřící městské části, na kterém je vyšlapána pěšina. V této vzdálenosti a za situace, kdy mezi rodinným domem odvolatelů a rodinným domem stavebníků stojí 5 řadových rodinných domů a úzký volný pozemek, odvolatelé nemohou být navrhovanou stavbou dotčeni. K možnosti účastenství v územním a stavebním řízení pro řadový rodinný dům č. X žalovaný uvedl, že tato stavba je od domu odvolatelů vzdálena 36 metrů, přičemž dům č. X tvoří s domem č. X blok v řadové zástavbě, který přiléhá k domu č. X na severní straně a v žádném případě nemá vliv na využívání domu a pozemku odvolatele. K domu č. X žalovaný uvedl, že tato stavba je vzdálena od domu odvolatelů cca 30 m, přičemž dům č. X tvoří s domem č. X a severnějším domem č. X zarovnaný blok v řadové zástavbě, která přiléhá k domu č. X na severní straně a v žádném případě nemá vliv na využívání domu a pozemku odvolatele. K domu č. X žalovaný uvedl, že tento je vzdálen od domu odvolatelů cca 23 metrů, přičemž tvoří s domem č. X a X zarovnaný blok v řadové zástavbě, který přiléhá k domu č. X na severní straně. K domu č. X pak žalovaný uvedl, že je od domu odvolatelů vzdálen cca 17 m, přičemž tvoří s domem č. X zarovnaný blok v řadové zástavbě (je v zákrytu, tvoří s domem č. X v podstatě dvojdom), kterou ukončuje na severní straně dům č. X. Dům č. X tak tvoří blok mezi domem odvolatelů a domem č. X. Dle žalovaného tak lze v případě tohoto domu č. X jen obtížně tvrdit, že v této vzdálenosti a za situace, že mezi rodinným domem odvolatelů a rodinným domem stavebníků stojí koncový rodinný dům a leží úzký volný pozemek, že mohou být navrhovanou stavbou dotčeni na svých vlastnických právech. K tomuto závěru pak dle žalovaného přispívá i to řešení napojení řadových rodinných domů na dopravní a technickou infrastrukturu, jelikož domy jsou napojeny na ulici S., jak dopravně, tak i na inženýrské sítě na rozdíl od domu odvolatelů, který je připojen na ulici K D. Navíc jsou předmětné domy vůči rodinnému domu odvolatelů předloženy směrem k ulici S. Žalovaný pak ve vztahu ke všem domům uvedl, že odvolatelé nemohou být dotčeni ani realizací této stavby, a to jednak z důvodů vzdálenosti, ve které se předmětná stavba nachází a jednak situováním pozemku stavby v daném území. Namítané nedodržení kódu míry využití území nemůže být důvodem pro zařazení odvolatelů mezi účastníky řízení. Posouzení souladu navrhované stavby s územním plánem je jednou z povinností stavebního úřadu vyplývající z ustanovení § 90 stavebního zákona. Stejně tak je tomu při posouzení souladu navrhované stavby s ustanovením vyhlášky č.

26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. Na toto posouzení nemá a nemůže mít účastenství jednotlivých osob žádný vliv. Poté žalovaný přikročil k tomu, že se vypořádal s ostatními námitkami žalobkyně.

[19] S námitkou odvolatelů, že se „stavební úřad nezabýval důvody obnovy Pouze odkázal na určité právní názory vyslovené MMR v jeho rozhodnutí č.j. 34585/2006-83/O-1946/06 s tím, že je považoval pro sebe závazné, aniž by byly jakkoli prokázány a odůvodněny a aniž by se jakkoliv vypořádal s podrobnou argumentací odvolatelů svědčící o opaku“, přičemž toto rozhodnutí „bylo vydáno ve zcela jiném správním řízení, a to přezkumném a není pro jiné správní řízení závazné“, se žalovaný vypořádal tak, že je pravdou, že se zmíněné rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj týká jiného správního řízení. Nicméně je pravdou, že se týkalo oněch předmětných sedmi řadových rodinných domů, o jejichž územní rozhodnutí a stavební povolení se jedná v návrhu odvolatelů na obnovu řízení. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno již v roce 2006 a bylo jím zrušeno rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 4. 7. 2006, kterým byla v přezkumném řízení zrušena pravomocná rozhodnutí ÚMČ Praha 12, kterými byla povolena výstavba 7 řadových domů při ulici S. V něm se pak MMR zabývá souladem s územním plánem a posouzením výpočtu koeficientů míry využití území, při kterém Ministerstvo provedlo v rámci odvolacího řízení vlastní výpočty, při kterém mu vyšlo vyšší překročení míry využití daného území, než shledal magistrát. Hodnota KZ vyšla 0,48, kde je kód KZ 0,25, což znamená, že zde plocha zeleně předepsaný minimální podíl dvakrát převyšuje. Pro provádění těchto výpočtů však ministerstvo shledalo podstatnou skutečnost, že již stávající zástavba v době podání návrhu na umístění řadové zástavby sedmi rodinných domů překračovala stanovenou maximální kapacitu daného území. Přesto byl územní plán schválen tak, že celou plochu stanovil jako zastavitelné území s funkcí OC území čistě obydlené a dále jako rozvojovou plochu se směrným kódem využití území B9. Podle provedených výpočtů však uvedená zástavba v severní části této plochy využila území tak, že míra využití území podle směrného kódu B byla již překročena. V samotném územním plánu tak vznikl rozpor, který nebyl v době podání odstraněn. Podle závazné části bylo celé území dané funkční plochy OC určeno jako zastavitelné území, ale podle jeho směrné části v něm již žádná další zástavba nebyla možná. Pokud by navrhovatel dosáhl této obnovy, je již území v dnešní době rozděleno na několik funkčních ploch se specifickými kódy, které korespondují s pozemky sporných rodinných domů, na kterých byl již úpravami schválen odpovídající kód. Případné rozhodnutí o obnově řízení ještě samo o sobě neznamená, že v novém řízení bude dosaženo skutečně jiné řešení otázky.

[20] K námitce odvolatelů, že „správnímu orgánu nepřísluší shledávat rozpory v územním plánu“, neboť „úřad je povinen řídit se schválenou územně plánovací dokumentací a dbát aby stavební činnost byla s ní v souladu“ a pokud „je kapacita funkční plochy již vyčerpána, neznamená to nic jiného, než že na takovém území nelze zvětšovat poměr zastavěných podlažních ploch“ s tím, že je nezbytné se „řídit kódy aktuálně platnými“ a nikoliv přizpůsobit stavební plán stavebníku, žalovaný uvedl, že ze strany navrhovatelů byl podán návrh na obnovu řízení a nikoliv návrh na přezkoumání rozhodnutí o umístění stavby, čehož se odvolatelé domáhají. V řízení o povolení obnovy řízení je podstatná otázka, zda o povolení žádá účastník řízení nebo opomenutý účastník řízení. Není-li navrhovatel obnovy účastníkem původního řízení, nemůže se obnovy domáhat a jeho návrh musí být zamítnut, a to právě z důvodu, že návrh byl podán někým, kdo tak učinit nemohl. V případě, že by se v daném řízení jednalo o opomenutého účastníka řízení, postupoval by příslušný správní orgán v souladu s ustanovením § 84 odst. 1 správního řádu. Ale i přesto žalovaný nad rámec

vedl, že umístění a povolení stavby bylo se závaznou částí územního plánu v souladu. Ani úprava č. U 0110/2002, kterou byl stanoven kód míry využití území C pro celé území, podle výpočtu MMR žádnou novou výstavbu neumožnila, protože i tento koeficient podlažních ploch již překročila stávající zástavba realizovaná před schválením územního plánu.

- [21] S námitkou odvolatelů, že *„důvodem návrhu na obnovu řízení byla skutečnost, že důkazy (projektová dokumentace) se ukázaly býti nepravdivé, a zejména ve vztahu k výpočtům koeficientů směrné části územně plánovací dokumentace“* s tím, že *„není podstatné, že je stavba v souladu s čl. 13 OTPP, podstatné je, že byla umístěna, povolena a realizována v rozporu s územně plánovací dokumentací, a to na místě, kde by zástavba neměla být“* se žalovaný vypořádal tak, že požadavek, aby plocha zůstala nezastavěná, by byl v rozporu se závaznou částí územního plánu, kde je pro celou funkční plochu určena hlavní funkce bydlení. Tuto námitku by bylo možné zahrnout pod písm. a) ustanovení 62 odst. 1 správního řádu. Ale i v tomto případě by musel být žadatel o povolení obnovy řízení účastníkem řízení.
- [22] K námitce odvolatelů, že *„jsou splněny všechny podmínky pro vydání rozhodnutí o povolení obnovy řízení“* pro *„vadnost výpočtu koeficientů směrné části územního plánu z důvodu nepravdivých údajů použitých při výpočtu“*, přičemž *„kódy míry využití území se stanovují za účelem regulace zástavby tak, aby nedošlo k překročení míry únosného zatížení území a byly zajištěny urbanistické hodnoty území“*, takže pokud došlo k překročení stanovených hodnot je to zcela zásadní rozpor stavby s územním plánem, žalovaný uvedl, že již v roce 2006 MMR zrušením rozhodnutí odboru stavebního Magistrátu hlavního města Prahy dalo jasně najevo, že pochybení stavebního úřadu mělo příčinu v nesrovnalostech územního plánování a nedůsledném výkladu pojmů a postupů výpočtu. Proto nelze považovat chybný postup stavebního úřadu za uvedení nepravdivých údajů. Následně byla dne 10. 10. 2008 zjednána náprava, když bylo celé území ohraničené původně jako OB-C rozděleno. Zástavbě původní v severní části přitom zůstal kód OB-C, přičemž pro dva pozemky rodinných domů pod pozemkem odvolatele byla provedena úprava kódu na kód OB-E. Dále byl dne 25. 1. 2010 pro dva pozemky rodinných domů při jižním okraji původní celé plochy upraven kód také na E.
- [23] S námitkou odvolatelů, že *„povolením a umístěním stavby byla způsobena závažná újma odvolatelům“*, protože si mysleli, že *„na sousedních pozemcích nebude výstavba probíhat“* se žalovaný vypořádal tak, že umístění stavby a řešení jeho dispozice bylo předmětem řízení o povolení konkrétní stavby. Odvolatelé nemohli mít záruku, že pozemek, se kterým jeho pozemek sousedí, nebude nikdy zastavěn. Tomu ostatně odpovídalo následné zakreslení na mapě územního plánu, kdy plocha pozemků jižním směrem od jeho stavby byla zakreslena jako plocha s funkcí OC, která je určena k bydlení. Pokud by měla zůstat nezastavěná, objevila by se zde jiná značka, například ZMK, která značí využití například pro zelené plochy nebo sport.
- [24] K námitce odvolatelů, že *„došlo i k fyzickému poškození jejich nemovitosti – praskání zdí na jejich domu, zaprášení a znečištění fasády, poškození dřevin na pozemku odvolatelů a dále poklesu jejich hodnoty vzhledem k zastavění pozemku“*, žalovaný uvedl, že uváděná újma nemá příčinnou souvislost se shledaným rozporem rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy. Pokud se odvolatel domníval, že provádění stavby poškozuje jeho majetek, měl řešit danou věc hned.

- [25] S námitkou odvolatelů, že „rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje veškeré náležitosti, které jsou vyžadovány správním řádem, a to zejména špatné poučení a chybějící otisk úředního razítka“, se žalovaný vypořádal tak, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 114/2006-55, ze dne 20. 11. 2007, chybějící náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, dosahují-li jeho nedostatky vysoké intenzity. Ale takové následky nemůže absence úředního razítka způsobit.
- [26] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [27] Účastníci řízení na výzvu nereagovali, soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [28] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [29] Městský soud v Praze při posuzování důvodnosti podané žaloby vzal v úvahu skutečnost, že tatáž žalobkyně podala ve skutkově i právně totožné věci ke zdejšímu soudu žalobu, vedenou pod sp.zn. 6 A 239/2015, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2015, č.j. MHMP 1903133/2015, jímž bylo zamítnuto její odvolání a odvolání osoby zúčastněné na řízení a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 13. 7. 2011 o zamítnutí návrhu na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového rodinného domu č. X na pozemku parc.č. X a parc.č. X, k.ú. M., ulice K D., P. 4. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 5. 2017, č.j. 6A 239/2015-45, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č.j. 7 As 193/2017-24, zamítnuta. Po posouzení věci dospěl městský soud k závěru, že není důvod k tomu, aby se od závěrů koncipovaných v těchto rozsudcích odchýlit, a proto tyto závěry v plné míře převzal a aplikoval je i na věc nyní rozhodovanou. V podrobnostech pak soud na odůvodnění obou uvedených rozsudků odkazuje.
- [30] Podle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době, se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže
- a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,
- a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
- [31] Podle ustanovení § 109 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve znění účinném v rozhodné době je účastníkem stavebního řízení pouze
- a) stavebník,

- b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem,
- c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno,
- d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena,
- e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno,
- f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno,
- g) osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.

[32] Zásadní námitkou žalobkyně bylo, že je účastníkem řízení, když správní úřady dospěly k závěru, že nebyla účastníkem původního správního řízení, v důsledku čehož nebyla aktivně legitimována k podání návrhu na jeho obnovu. Soud musí v této souvislosti podotknout, že stanovení okruhu účastníků řízení, jak v řízení o vydání územního rozhodnutí, tak v řízení o vydání stavebního povolení, je v kompetenci příslušného stavebního úřadu. Podle ustanovení 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je účastníkem řízení také vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno – o výklad tohoto pojmu a tím naplnění účastenství v příslušném správním řízení v tomto případě jde. Stavební zákon sám nedefinuje pojem „sousedství“ (sousední pozemek, nebo sousední stavby), podrobnější vymezení, jak při posuzování tohoto pojmu postupovat, podává judikatura - Ústavní soud ve svém nálezu tento pojem vyložil tak, že: *„...uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků, které mají společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení..., jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva nemezujícího souseda dotčena. Napadené ustanovení tím, že vymezuje pojem „soused“ přímo v zákoně, bere správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech. ... Ústavní soud si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru, „až kam“ - do jaké šíře či vzdálenosti - mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sabat. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“* (nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/19, publikovaný pod č. 96/2000 Sb.). Názoru vysloveného v citovaném nálezu Ústavního soudu lze obdobně použít i při interpretaci a aplikaci ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona z roku 2006, ve znění účinném do 31. 12. 2012.

[33] Z výše uvedeného vyplývá, že při stanovení okruhu účastníků řízení ve stavebním řízení je nutné vycházet v každém individuálním případě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů. V posuzovaném případě má soud za to, že žalovaný dostatečně osvětlil, proč žalobkyně nesplňuje naplnění účastenství v původním správním řízení - v odůvodnění napadeného rozhodnutí je konkrétně,

přehledně a přezkoumatelně uvedeno, že žalobkyně nebyla účastníkem původních řízení o povolení stavby ve sloučeném územním a stavebním řízení, která byla zakončena pravomocnými rozhodnutími Úřadu Městské části Praha 12 – odbor výstavby ze dne 18. 4. 2005, č.j. VYST/20134/2004/Ja (dům č. X), č.j. VYST/20133/2004/Ja (dům č. X), č.j. VYST/20132/2004/Ja (dům č. X), č.j. VYST/20131/2004/Ja (dům č. X) a č.j. VYST/20110/2004/Ja (dům č. X), v důsledku čehož nemůže být žalobkyni právo na obnovu řízení přiznáno, neboť toto právo přísluší pouze účastníkovi (předchozího stavebního řízení).

[34] Tento závěr žalovaného je opřen o konkrétní důvody v této věci - řadový dům č. X je od domu žalobkyně vzdálen více 43 metrů, přičemž za situace, kdy mezi rodinným domem žalobkyně a rodinným domem stavebníků stojí 5 řadových domů a úzký volný pozemek, odvolatelé (tedy žalobkyně a zúčastněná osoba) nemohli být navrhovanou stavbou dotčeni, pozemek je situován do zatáčky ulice S., která je napojena na hlavní komunikace G. Š., stavební doprava tak bude realizována po této trase, a nikoliv kolem rodinného domu odvolatelů, namítané nedodržení kódu míry využití území nemůže být důvodem pro zařazení mezi účastníky řízení. Tato vzdálenost jednotlivých staveb a existence dalších 5 staveb mezi navrhovanou stavbou a stavbou žalobkyně a další okolnosti, které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl a na které soud pro stručnost odkazuje, podporují a odůvodňují závěr, že pozemek žalobkyně není v sousedství navrhované stavby. Obdobně žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvody týkající se řadových domů č. X až X, přičemž soud tyto důvody uvedl výše v rozsudku v pasáži shrnující obsah správního spisu. V podrobnostech soud na tyto důvody odkazuje.

[35] Pokud žalobkyně argumentuje tím, že v případě předmětných řadových domů se jedná o součást rozsáhlejšího záměru výstavby sedmi řadových domů, přičemž v případě umístění a povolení domu č. X jí bylo postavení účastníka řízení přiznáno, tak soud k tomu může pouze poznamenat, že tato skutečnost nemá pro posouzení této konkrétní věci významnější vliv, a to zvláště za stavu, kdy se posuzují dvě rozdílné situace. V případě řadového domu č. X je patrné, že mezi pozemkem žalobkyně a řadového domu č. X se nachází jen úzký pozemek č. X (pěšinka) a vzdálenost mezi domem žalobkyně a zdí řadového domu je pouze asi 10 metrů. V případě ostatních řadových domů č. X až X je situace odlišná. Pokud pak dále žalobkyně argumentuje tím, že byla dotčena na svých právech tím, že se na jejím domu účinky stavby projevily vážným způsobem (praskání zdí, prašností, hluku), tak k tomu může zdejší soud podotknout pouze to, že se v tomto ohledu zcela ztotožňuje s názorem žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož: „V daném případě se jedná o pozemek, který je situován do zatáčky ulice S., která v této zatáčce navazuje na ulici K D., a která je napojena na hlavní komunikaci G. Š. Lze tedy předpokládat, že staveništní doprava bude realizována po této trase. Část ulice K D., na kterou se napojuje ulice S., nevede kolem rodinného domu odvolatelů, a ani tedy nemohou být realizací stavby dotčeni na svých vlastnických právech“. Soud uvádí, že pokud žalobkyně tvrdí, že v důsledku stavby vznikla na její nemovitosti škoda, může se v takovém případě bránit soukromoprávní žalobou na náhradu škody, tato okolnost (tedy způsobení škody při provádění stavby) není pro dané správní řízení podstatná.

[36] V souvislosti s výše popsanou otázkou výkladu neurčitého právního pojmu „vlastník sousedního pozemku nebo stavby“, pak zdejší soud musí ještě doplnit, že rozhodování správních orgánů se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích,

resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99). K tomuto je dále třeba poukázat na stanovisko Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002 – 46, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5As 51/2007 – 105), podle něž úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze tedy pouze dle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. V návaznosti na výše uvedené má pak zdejší soud za to, že k něčemu takovému v posuzovaném případě nedošlo. V napadeném rozhodnutí je totiž přesně uvedeno, z jakého důvodu nepřibral žalobkyni do původního stavebního řízení, vysvětleno, z jakého důvodu její žádost na obnovu řízení zamítl, a nad rámec toho všeho podrobně zdůvodněno, z jakých důvodů považuje její další námitky za nedůvodné.

- [37] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak patrné, že žalovaný nepovažoval námitky žalobkyně ohledně jejího účastenství za důvodné, a vypořádal se tak s nimi, přičemž ve stručnosti lze odkázat na toto odůvodnění (situování do stejné funkční plochy, kdy sama tato skutečnost nemůže mít vliv na účastenství v příslušném správním řízení, neboť takto široce pojaté účastenství pouze z tohoto důvodu stavební zákon příslušným osobám nepřiznává, umístění oken v příslušné zdi, kdy vypořádání této námítky bylo provedeno s ohledem na shora uvedené okolnosti vzdálenosti stavby a jejího charakteru a umístění, namítaný vliv na cenu nemovitostí, kdy tato okolnost není sama o sobě rozhodovacím důvodem pro posouzení účastenství v příslušném správním řízení, součást rozsáhlejšího záměru, která byla hodnocena v předchozích odstavcích, negativní vlivy v průběhu výstavby a její účinky na stavbě žalobkyně, k čemuž se soud vyjadřoval v předchozích odstavcích).
- [38] K námitce žalobkyně, že žalovaný nerespektoval závěry Městského soudu v Praze, který k předchozím žalobám zrušil správní rozhodnutí, v čemž spatřovala skutečnost, že byla účastníkem příslušného správního řízení, soud uvádí, že nic takového z odůvodnění těchto soudních rozhodnutí neplyne – správní rozhodnutí bylo zrušeno z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, nikoliv z toho důvodu, že by žalobkyně byla účastníkem příslušného (původního) správního řízení. Žádný takový právní názor v těchto soudních rozhodnutí uveden nebyl.
- [39] Soud rovněž nedospěl k závěru, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když v odůvodnění je konkrétně uvedeno, z jakých podkladů žalovaný vycházel a vyjádřil se i ke konkrétním odvolacím důvodům, proto soud na toto odůvodnění napadeného správního aktu odkazuje. Žalobkyně v žalobě nic konkrétního, v čem by měla být opomenuta její argumentace, neuvádí, pouze znovu poukazuje na svůj názor ohledně účastenství v původním správním řízení, který však byl již v předchozích částech hodnocení jejího odvolání vyvrácen. V této části žaloby, která je velmi obecná, žalobkyně poukazuje na soudní rozhodnutí, která se týkají nepřezkoumatelnosti odůvodnění

správního aktu, konkrétně však neuvádí, v čemž by odůvodnění mělo být nepřezkoumatelné. S ohledem na povinnost v žalobních bodech uvést konkrétní důvody nesouhlasu s příslušnými závěry správních úřadů soud uvádí, že k takto obecně vzneseným žalobním bodům se nemůže konkrétněji vyjádřit.

[40] Žalobkyně dále obecně uvedla, že návrh na umístění stavby překračuje stanovenou maximální kapacitu daného území a že stavba tak byla umístěna a povolena v rozporu s územním plánem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „*pozemky odvolatele i pozemky stavby povolení v ploše s funkčním využitím OB – čistě obytné.... Jejich umístění je tak v souladu se závaznou částí územního plánu. Původní kód míry využití území byl stanoven písmenem B9. Po jednáních se SURMem byla provedena v roce 2002 úprava směrné části na kód C. Tento kód by ale další výstavbu již neumožňoval. V současné době zde ale platí pro dva pozemky v sousedství odvolatele a další dva pozemky rodinných domů při jižní okraji území kód E. Bez navýšení kódu by nebylo možné umístit v daném území již žádnou stavbu. Územní plán ale pozemky vymezil do zastavitelné plochy a úpravou kódu (směrné části) tak umožnil plochu pro výstavbu využít a to pro všechny vlastníky pozemků v uvedené funkční ploše...*“. Proti tomuto konkrétnímu závěru žalobkyně v žalobě nijak nebrojí, nijak jej konkrétně nerozporuje, pouze obecně uvádí, že stavba je v rozporu s územním plánem. Je tak opětovně nutné uvést, že i tuto námitku žalovaný posoudil a žalobkyně ji v podané žalobě konkrétně nerozporuje, proto ani tento žalobní bod nemůže být důvodný, přičemž pro svou obecnost se k němu soud dále nemůže konkrétněji vyjádřit. Pokud žalobkyně v žalobě uváděla, že příslušná změna územního plánu je podle jejího názoru nicotná, neboť nebyla přijata řádným způsobem zastupitelstvem, pak soud uvádí, že tato část žalobní námítky je nová, ve správním řízení nebyla součástí odvolací argumentace. Proto vypořádání této námítky nemohlo být provedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalovaný tak nijak nepochybil, pokud tuto námitku nehodnotil. Tato námitka pak nijak nesouvisí s rozhodovacím důvodem v tomto správním řízení, jímž je zhodnocení účastnictví žalobkyně v původním správním řízení, proto její hodnocení samo o sobě není pro věc podstatné. I v této části tak soud tento žalobní bod nepovažuje za důvodný.

[41] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[42] Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

[43] Výrok III. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., když osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. srpna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu